

**МАКСИМЕНКО**  
**Павло**  
**ТИХОНОВИЧ**  
**1922 – 2011**



**П**рофесор кафедри лікарів-стоматологів, доктор медичних наук, почесний академік, капітан медичної служби у відставці, учасник бойових дій, інвалід Великої Вітчизняної війни, ветеран праці, Збройних сил СРСР та Української медичної стоматологічної академії.

Павло Тихонович пройшов усю війну, з 1941 по 1945 рік, командиром взводу зв'язку. У травні 1947 року був демобілізований. Батьківщина високо оцінила ратний подвиг П. Т. Максименка, нагородивши його двома орденами Вітчизняної війни I ступеня, Червоної Зірки, Богдана Хмельницького, медалями «За оборону Кавказу», «За Перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні» та десятьма ювілейними.

Після демобілізації П. Т. Максименко закінчив Харківський медичний стоматологічний інститут і 60 років життя присвятив медицині. Був деканом стоматологічного факультету, 28 років завідував кафедрою терапевтичної стоматології. Сформував науково-педагогічну школу, основний напрямок якої – розробка актуальних питань основних стоматологічних захворювань. З 1968 року очолював Полтавське обласне наукове об'єднання стоматологів.

З 1970 по 1987 рік був членом правління Всесоюзного наукового об'єднання стоматологів, з 1975 по 1995 рік – членом Президії республіканського наукового товариства стоматологів України. Автор понад 225-и наукових праць.

П. Т. Максименко був керівником 3-х докторських і 20-и кандидатських дисертацій, які успішно пройшли захист. Зараз його учні керують кафедрами, мають особисті школи.

Під керівництвом Павла Тихоновича активно працювало РПК «Стоматологія». Він був членом спеціалізованої вченої ради, членом педради Всесоюзного журналу «Стоматологія», членом редколегії міжвідомчої республіканської збірки «Терапевтична стоматологія», науковим редактором 3-х збірників Харківського і Полтавського стоматологічних інститутів, науковим редактором журналу «ДентАрт».

Брав активну участь у роботі Всесоюзних і республіканських з'їздів та конференцій. П. Т. Максименко – приклад добросовісного, творчого служіння своїй спеціальності, за що нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, Почесною грамотою Верховної Ради УРСР, знаком «Відмінник охорони здоров'я», а як учасник бойових дій у Великій Вітчизняній війні – орденами і багатьма медалями.

Помер 8 вересня 2011 року, похований у місті Полтава.